

τιμῆς; Ποῦ εἶναι τὰ βεγγαλικά, ἅτινα ἐκάησαν ἐν χαρᾷ, ὅτε τυπικὸν ἐγγράφον ἐκοινοποιεῖτο πρὸς τὴν κυβέρνησιν, ποῦ εἶναι νὰ συνοδεύσῃσι τῶρα φαιδρότερα τῶν οὐρανίων ἄστρων τὴν ὑψηλὴν ἀπόφασιν τῆς κυβερνήσεως τοῦ τόπου τῶν; Ποῦ εἶναι ὅλα τὰ βεβακχευμένα ἐκεῖνα πληθῆ νὰ δείξωσιν, ὅτι συμμερίζονται τὴν πράξιν ταύτην τῶν κυβερνώντων;

Θλιβερά σιωπὴ παρεκλούθησε τὸ διάταγμα τῆς ἐπιστρατεύσεως καὶ ἡ λήθῃ ἐτοιμάζεται νὰ τὸ καλύψῃ ὑπὸ τὸν παγερὸν τάφον της. Ἀλλ' οὕτω λοιπὸν πρέπει νὰ θάπτηται ἡ τιμὴ ἐνὸς ἔθνους; Οὕτω πρέπει νὰ διακυβεύηται ἡ ὑπόληψις λαοῦ καυχωμένου καὶ διὰ τὸ παραμικρὸν, ὅτι εἶναι ἀπάγονος ἡρώων;

Πάντες γνωρίζομεν τίς πταίει διὰ τὴν ἐπώδυνον ταύτην τῆς Ἑλλάδος ἀσθένειαν. Διότι εἶναι ἀσθένεια νὰ πονῇ τὸ ἔθνος, ἡ δὲ κυβέρνησις νὰ ἐνθουσιᾷ. Πάντες γνωρίζομεν ποῦ ἔχει τὴν πηγὴν της ἡ νόσος αὕτη. Ἦρξατο ἀπὸ τῆς ἡμέρας καθ' ἣν τὰ τέκνα τῆς Ἑλλάδος ἐν ὁμοίᾳ περιστάσει σπεύσαντα ἠναγκάσθησαν νὰ ὑπομείνωσι τὰ δεινὰ τοῦ πολέμου ἐντὸς τοῦ κράτους γυμνά καὶ ἀνυπόδητα καὶ ἄσιτα γυρίζοντα εἰς τὰ βουνά. Ἡ ἀσθένεια αὕτη ἤρξατο, ὅτε ἡ ἐθνικὴ σημαία μόλις ξεδιπλώθεισα εἰς τὰς πεδιάδας τοῦ Δομοκοῦ ἐτυλίχθη αἰσχρῶς, ἵνα ὀπισθοδρομήσῃ χάριν τῆς πετσωματικῆς πολιτικῆς.

Ἥλλαξεν ἡ πολιτικὴ ἐκείνη; Ὁ κόσμος δὲν τὸ ἐννόησεν ἀκόμη, διὰ τοῦτο ψυχρῶς ἤκουσε τοῦ διατάγματος τῆς ἐπιστρατεύσεως.

Ἥλλαξεν ἡ πολιτικὴ ἐκείνη; Ὁ κόσμος δὲν τὸ ἐννόησε, διότι ἡ βραδύτης αὕτη περὶ τὴν δημοσίευσιν εἶναι ἔνοχος, μαρτυρεῖ ἀπόφασιν ἀναποφάσιστον, παιγνίδιον, οὗ τὸ ἀποτέλεσμα ἀφίεται εἰς τὴν τύχην.

Καὶ τὰ ἔθνη ποτὲ δὲν παίζουνσι τυχερὰ παιγνίδια.

Θυσιάζουσι τὴν νεότητά αὐτῶν εἰς τὸν βωμὸν τῆς τιμῆς, ἀλλὰ πρέπει νὰ ἔχωσι τὴν πεποίθησιν ἐπὶ τοῦ ἀποτελέσματος, ὅτι αὐτὸ, ὅ,τι δῆποτε καὶ ἀνῆλαι, δὲν θὰ ἦναι προῖον τῆς τύχης, ἀλλὰ τῶν πραγμάτων ἐν ἐπιγινώτει.

Σφίγγ.

Α! ΚΥΡΙΕ ΤΡΙΚΟΥΠΗ!

Εἶνε μάλλον ἀκίνδυνον νὰ τὰ βάλῃ τις μὲ ὄλους τοὺς ἀνδρας παρὰ μὲ μίαν γυναῖκα· φαντασθῆτε δὲ τί ἔχει νὰ πάθῃ ὅστις τολμήσῃ νὰ ῥίψῃ τὸ γάντι εἰς πολυάριθμον ὁμάδα αὐτῶν, ὠπλισμένων μὲ νεότητά καὶ καλλονήν.

Α, κύριε Τρικούπη! Ὅσον πεποίθησιν καὶ ἀνῆλχε εἰς τὰς ιδέας σας θέλετε ἀναγκασθῇ, μετ' οὐ πολὺ, νὰ ὁμολογήσῃτε, ὅτι ἦτο μέγιστον λάθος τὸ περὶ ἐπιστρατείας μέτρον σας, ἄνευ τῆς συγκαταθέσεως τῆς ἐνδιαφερομένης μερίδος.

Χθὲς μία ἀπὸ τὰς ἐρωμένας μου, ἡ ξανθὴ, σὲ ἀπεκάλεε Μαῖα καὶ ἡτοιμάζετο νὰ γείνῃ Καρλόττα, ὅταν, ἐν ὀνόματι τῆς ἐλευθερίας δῆθεν, θὰ μεσῶρητε μακράν της τίς οἶδε πόσον.

Ἐνθυμεῖσθε ποῖος χεῖμαρρος ψήφων ἀνέδειξε δῆμαρχον, ἐναντίον ὅλων τῶν στοιχημάτων τοῦ φίλου σας κ. Ράλλη, τὸν μέγαν τῆς **Λυσεντερίας** εὐεργέτην κ. Σουτζὸν; Διατί τάχα; Διότι εἰς τῶν κυριῶν τὰ ὅσα ἀντήχει μονατόνως πλέον τὸ ὄνομα τοῦ κ. Κυριακοῦ, ἐνῶ τὸ ἄλλο ἦτον εὐηχρότερον, γλυκύτερον, πρωτοτυπώτερον.

Ἄν ἐμειδιᾷτε λοιπὸν μέχρι σήμερον μὲ τοῦ Γράνην τὴν ὑποθατικὴν ἀντιπολίτευσιν, τρέμετε τώρα, ὅτε σὰς ἀντιπολιτεύονται δαίμονες, καὶ δαίμονες ὥρατοι.

Βεβαίως, προκειμένου περὶ πατρίδος, πρέπει νὰ ζητηθῇ καὶ ἡ ἐσχάτη θυσία, ἀλλ' ὅταν τὰ τῆς πολιτικῆς σημεῖα

Α'. | ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΗΜΑ «ΜΗ ΧΑΝΕΣΑΙ» | 9

N I N A

ΠΑΡΙΣΙΝΗ ΗΘΟΓΡΑΦΙΑ.

III—ΕΣΠΕΡΙΣ

(Συνέχεια ὅδε προηγ. φύλλον)

Τρεῖς μῆνας πρὸ τοῦ χοροῦ τοῦ Κόμητος τοῦ Σαλν-Μὼρ καὶ τῆς ἐπανόδου ἐπομένως τοῦ Ἐδουάρδου, εἰς μίαν τῶν ἀπομεμακρυσμένων συνοικιῶν τοῦ Λονδίνου, καὶ εἰς τὸ δεύτερον πάτωμα οἰκίσκου τινὸς παλαιοῦ συνέβαινε σκηνὴ σπαρταξικάρδιος. Ἦτο ἡ δωδεκάτη τῆς νυκτός, ὁπότε φωναὶ ἀγρυαὶ ἐκ τῆς μεμονωμένης οἰκίας ἐξήγειραν τοὺς πέριξ. Κλέπται! Κλέπται! ἐφώναζον πάντες χωρὶς νὰ εἰξεύρωσιν ἀκριβῶς τί συμβαίνει καὶ ὥρμησαν διὰ τῆς ἀνοικτῆς θύρας ἐπάνω. Εἰς τῶν δωματίων ἠκούοντο φωναὶ ὑπόκωφοι πᾶσχοντος.

Φῶς! Φῶς! ἐζήτουν πάντες καὶ ὅταν ἐπὶ τέλους εἰς τῶν ὑπηρετῶν ἦναψε τὸν ἐπὶ τῆς τραπέζης λύχνον, φοβερὰν θέαμα παρουσιάσθη πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν τῶν. Νεανίας μόλις ὑπερβάς τὸ εἰκοστὸν ὄγδοον ἔτος τῆς ἡλικίας του ἐκεῖτο χαμαὶ ἐξηπλωμένος καὶ κρατῶν διὰ τῆς δεξιᾶς χεὶρὸς τὴν ἀποστάζουσαν ἐτι αἷμα ἐπὶ τοῦ στήθους του πληγὴν, τὸ ὑποκάμισόν του ἔφερε κηλίδας αἵματος, ὁ λαιμοδέτης καὶ τὸ σανίδωμα, ἐπίσης εἰς τὸ πλευρὸν του δὲ παρέκειτο αἵμοσταγὲς ἐγχειρίδιον. Ὁ δὲ πληγώμενος εἶχε τὴν κεφαλὴν κεκλιμένην ἐπὶ τοῦ ὤμου, τὸ βλέμμα σχεδὸν ἀπλανὲς καὶ ἐφαίνετο ἐξηντλημένος ἐντελῶς. Τὸ πρόσωπόν του ἦτο ὠχρόλευκον, ὡς ἡ ἀναλυομένη λαμπὰς καὶ εἰς τὸ χεῖλος του εἶχεν ἀπομείνει ὥσει λησμονημένος ὁ μορφασμὸς τῶν ἀλγηδόνων.

— Νὰ φωνάζωμεν τὸν ἰατρὸν, εἶπεν ἡ οἰκοδέσποινα, δὲν εἶναι νεκρός.

Οἱ ἀναβάντες χάριν περιεργείας ἦσαν ἀληθῶς πολλοί, οὐδεὶς δ' αὐτῶν ἠδύνατο νὰ παράσχῃ χεῖρα βοηθείας εἰς τὸν πάσχοντά καὶ συνεζήτουν μόνον χαμηλῇ τῇ φωνῇ, οἱ μὲν διατεινόμενοι ὅτι ἠτοκτόνησεν, οἱ δὲ ὅτι ἐδολοφονήθη.

Ἡ ἀστυνομία εἰδοποιηθεῖσα ἐφθασεν ἀμέσως καὶ ἔσπευσε νὰ μάθῃ παρὰ τῆς οἰκοδέσποινης τὸ ὄνομα, τὸ ἐπάγγελμα τοῦ παθόντος.

Ἀλλ' ἡ οἰκοδέσποινα οὐδὲν ἄλλο ἐγνώριζεν εἰμὴ μόνον,

αυδότης προμηνύουσι πολέμον, εἶναι πολὺ τυραννικὸν νὰ ἀφαιρέσῃτε τὰ εἶδωλα τῶν γυναικείων καρδιῶν, καὶ νὰ τὰ θέσῃτε μαλιστα εἰς θέσιν ἐπισημῶν. Ἀλλὰ καὶ ἐν τῇ περιπτώσει ὁ πόλεμος ἦτον ἐπὶ θύραις, ἔπρεπε νὰ οὐκέρηθῃ πολὺ, καὶ νὰ σταθμιστῇ καλῶς τοιοῦτου μέτρου τὰς συνεπειάς, πρὶν ἢ ἀποφασίσῃτε νὰ τὸ πραγματοποιήσῃτε.

Τί ὠρελεῖ ἂν προφυλάξῃτε τὴν πατρίδα ἀπὸ τὸν Τούρκον, καὶ ἀπ' ἑτέρου ἐκθέσῃτε τόσας χιλιάδας τρυφερῶν ψυχῶν εἰς τὰς ἀγωνίας τοῦ ἔρωτος; Καὶ γνωρίζετε, ὅτι δὲν εἶναι Τούρκος τὸ παιδί τῆς Ἀφροδίτης· τὰ βάζει καὶ με αὐτοὺς τοὺς θεοὺς. Τί δὲ θὰ γείνη ἡ Ἑλλάς, ἂν ὁ μαρσμός εἰσδύσῃ εἰς τὰν παρθένον τῆς τὰ Ἀφροδίτα στήλης;

Ἄ, κύριε Τρικούπη, ὁ πολιτικὸς πρέπει νὰ μετρᾷ τὸ πᾶν μετὰ τῆς λογικῆς καὶ τῆς πείρας τὸ μέτρον, ἀλλ' ὑμεῖς, ὡς φαίνεται, δὲν ἔχετε προμηθευθῇ τοιοῦτον.

Κλαίουν, κλαίουν τὰ κορίτσια καὶ ἑκάστον δάκρυ τῶν ἰσχυνομένων μετὰ τὴν ἀρθρα τῆς «Βφημερίδος», κ. Τρικούπη.

Καί, νὰ σὰς εἰπῶ, δὲν ἔχουν ἄδικον τὰ τσαμένα. Φαντασθῆτε αὐτῆς, πόσα θὰ μείνουν εἰς τὰ κράα ἀπὸ ἐμὲ μόνον, τοῦ ὁποίου τὴν καρδίαν τσιμποῦν μία ξανθὴ, μία μελαγχροινὴ, μία καστανόφθαλμος, μία ξανθὴ με μαύρα μάτια καὶ μία μελαγχροινὴ με γλαυκὰ, — διότι δοξάζω πῶς ὅτι ἔκαμιν ὁ θεὸς εὐμορφὸν ἐν τῇ γυναικείᾳ φόρμᾳ εἶναι ἐξ ἰσοῦ sublime, ὑπ' ὁλιανδήποτε ὄψιν καὶ χρῶμα ἂν παρουσιάζηται, ἐπομένως οὐδεὶς ἔχει τὸ δικαίωμα νὰ ἐκλέγῃ· πρέπει ν' ἀπολαμβάνῃ τις ὅλων. Ἄν δὲ πάντες οἱ συνομήλικόι μου ἔχουσιν ἴσον ἀριθμὸν, συλλογισθῆτε τί ἐγκατάλειψις καὶ ἐρημία!

Ἀλλὰ καὶ δι' ἡμᾶς δὲν εἶνε ὀλιγώτερον σκληρὸν τὸ μέτρον σας, κ. Τρικούπη. Ἡμεῖς, οἱ ἀπόγονοι τοῦ Θεμιστοκλέους καὶ τοῦ Μικούλη, γνωρίζομεν παντὸς ἄλλου κάλλιον νὰ ὑπερασπιζώμεν τὴν πατρίδα μας κατὰ τῶν ἐχθρῶν,

ἀλλ' ὅταν ἔχῃ ἀνάγκη. Ἴσως εἰπῆτε ὅμως ὅτι μᾶς ἐτοιμάζετε διὰ τὴν ἀνάγκη. Πῶς; Ἡμεῖς, οἵτινες εἰχομεν τὸν Θεμιστοκλέα πρόγονον, ἔχομεν χρεῖαν προτομασίας; Δὲν ἔχομεν καρδίαν μεγάλην; Τί τὰς θέλετε τὰς ἐπιστρατείας;

Συλλογισθῆτε, πόσον θὰ πάθῃ ἡ φιλοτιμία τοῦ καλοναθεμαμένου ἐκείνου νέου, ὅτις, ἀφοῦ μετεβάλλετο ὑπὸ τοῦ δεινοῦ Λαμπρῆ εἰς ζῶν φιγουρίνιον, δὲν παρουσιάζετο εἰς τὸν κόσμον πρὶν ἐρωτήσῃ εἰκοσάκις τὸν καθρέπτην του, ὅταν τὸν ἐνδύσῃ τὸ Φρουραρχεῖον μετὰ τὰ ἐν εἰδῇ σακκουλίου παληόρουχά του.

Φαντασθῆτε τὴν θέσιν τοῦ ἄλλου, νὰ κτυπᾷ ἡ ὥρα καθ' ἣν ὑπὸ τὴν προστασίαν τῶν ἀστέρων συνήντα τὴν ἐρωμένην του, καὶ νὰ μὴν ἡμπορῇ νὰ τὸ κουνήσῃ ἀπὸ τὸν Μενδρῶσέ, νὰ ᾔνε σκοπός! Καὶ μετ' ὀλίγον νὰ εὐρίσκηται οὐχὶ παρ' ἐκείνη εἰσπνέων τὸ μῦρον τῆς κόμης τῆς, ἀλλὰ παρὰ κοιμωμένους συστρατιώτας του ῥοφῶν τὸ ἄρωμα τῶν ποδῶν των!

Ἄ, κύριε Τρικούπη!

Μόνον εἰς τοὺς συζύγους καὶ τὰ γεροντοπαλλήκαρα εἶνε ἴσως ἀνεκτὸν τὸ τῆς ἐπιστρατείας διάταγμα.

Τῶν μὲν αἱ σύζυγοι, μὴ εὐρίσκουσαι πλέον ἀναπληρωτικούς, θὰ ἀφιερῶσιν ὅλως εἰς τοὺς τακτικούς τῶν συζύγους, τῶν δὲ αἱ ἐρωτικαὶ ἀπόπειραι θὰ ὦσιν εὐτυχέστεραι, διότι ἐπὶ τέλους τί θὰ κάμουν καὶ τὰ κορίτσια τὰ καυμένα, θὰ στραβοκυτάζουσιν τοὺς γέροντας, ἐλλείψει νέων.

Ἐν τέλει, κακίστην ἐνεποίησε καθ' ὅλην τὴν κοινωνίαν ἐντύπωσιν ἡ ἀνταισθηματικὴ αὕτη πράξις τῆς Κυβερνήσεως, ἥτις μεγίστας ἀφεύκτως θέλει ἐπιφέρει εἰς τὰ τοῦ τόπου πράγματα ἀνωμαλίας.

Ἄ, κύριε Τρικούπη!

Μάριος.

ὅτι ἐκαλεῖτο Ἐδουάρδος Δωρναὶ καὶ ἦτο διευθυντὴς τοῦ γραφείου ἐμπορικοῦ τινος οἴκου.

Ἐν τούτοις ἐφθασε καὶ ὁ ἱατρός, ὅστις ἔσπευσε νὰ δέσῃ τὴν πληγὴν τοῦ πάσχοντος καὶ νὰ τῷ παράσχῃ τὰς πρώτας βοηθείας. — Ὑπάρχει ἴσως ἐλπίς νὰ σωθῇ — εἶπεν ὁ ἱατρός — Ἡ λιποθυμία εἶναι ἀποτέλεσμα τῆς ἐξαντλήσεως τοῦ αἵματος.

Δύο ἐκ τῶν παρισταμένων ἔθεσαν τὸν πάσχοντα ἐπὶ τῆς κλίνης καὶ προσεπάθουν νὰ τὸν ἐπαναφέρουσιν εἰς τὴν ζωὴν διὰ τῶν πτητικῶν ἀρωμάτων, ἐνῶ ὁ ὑπάλληλος τῆς ἀστυνομίας ἐφρόντισε νὰ κλείσῃ καὶ σφραγίσῃ τὸ κιώτιόν του.

Τὴν πρῶτην τῆς ἐπιούσης ἔφερον τὸν πάσχοντα ἐπὶ κραββάτου εἰς τὸ Νοσοκομεῖον τοῦ Ἀγ. Ὁωμᾶ. Εἶχεν ἤδη συνελθεῖ ἄλλὰ δὲν ἠδύνατο ἀκόμη νὰ λαλήσῃ καὶ ὁ ἱατρός εἶχεν ἐμποδίσῃ τὴν ἀστυνομίαν νὰ τὸν ἀνακρίνῃ. Μόνον δὲ μετὰ παρέλευσιν πέντε ἡμερῶν ὁ ὑπάλληλος ἦλθε νὰ λάβῃ τὴν κατάθεσιν του.

— Γνωρίζετε τοὺς δολοφόνους; Εἰσθε βέβαιοι, ὅτι ἂν τοὺς ἴδῃτε θέλετε τοὺς ἀναγνωρίσει ἀμέσως; — Ἠρώτησεν ὁ ὑπάλληλος τὸν πληγωμένον, ὅστις εἶχεν ἀνακαθίσαι ἐπὶ τῆς κλίνης του.

— Μοὶ ἐνετυπώθησαν τοσοῦτον οἱ χαρακτῆρες τῶν — ἀπήντησεν ὁ Ἐδουάρδος — ὥστε εἶναι ἀδύνατον νὰ μὴ

τοὺς ἀναγνωρίσω ἀμέσως. Ἄ! ἐὰν ὑπωπτεύοντο, ὅτι δὲν ἤθελον ἀποθάνει ἀμέσως. . .!

Ὁ ὑπάλληλος ἐσήμανε τὸν κώδωνα, ἡ θύρα ἠνοιχθῇ καὶ ὠδηγήθησιν ἐνώπιόν του, ὅσοι κατὰ τὴν μαρτυρίαν τῆς οἰκοδοσποίνης εἰσῆρχοντο εἰς τὴν οἰκίαν του.

Ὁ Ἐδουάρδος περιέφρε τὸ βλέμμα ἀπὸ τοῦ πρώτου μέχρι τοῦ τελευταίου. — Οὐδεὶς ἐξ αὐτῶν — εἶπεν — οὐδεὶς. Προσῆγαγον ἔπειτα ἐκτὸς τῶν ὑπηρετῶν τοὺς γείτονας, ἀλλὰ καὶ πάλιν ὁ Ἐδουάρδος ὡμολόγησεν, ὅτι δὲν τοὺς γνωρίζει.

— Δύο ἡμέρας πρὸ τοῦ συμβάντος — ἐξηκολούθησε τὴν διήγησίν του ὁ Ἐδουάρδος — ἀνθρωπὸς τις μετρίου ἀναστήματος, ἰσχνός, με γενειάδα μέλαιναν καὶ δασεῖαν μάλλον, ἀλλὰ τοῦ ὁποίου τὸ βλέμμα δὲν ἠδύνατο νὰ ἐμπνεύσῃ ἐμπιστοσύνην, παρουσιάσθη εἰς τὸ γραφεῖόν μου καὶ μοὶ ἐδείξεν ἀποδεικτικὰ ἐμπορικοῦ τινος οἴκου, εἰς ὃν εἶχε χρηματίσει ἄλλοτε καὶ μοὶ ἐζήτηε νὰ τὸν συστήσω εἰς τὸν κ. Δάξωνα, ὅπως τῷ δώσῃ ἐργασίαν, διότι ξένος εἰς τὸ Λονδίνον, δὲν εἶχεν ἄλλο καταφύγιον ἢ τὴν ἐργασίαν, ἥρχετο δὲ πρὸς με ὡς πρὸς συμπατριώτην καὶ ἐζήτηε προστασίαν. Γῶ ὑπεσχέθην τὴν συνδρομήν μου, ἀλλ' ὁ κ. Δάξων εὐρίσκετο τότε εἰς Μάντσεστερ καὶ δὲν ἠδυνάμην νὰ προῶ εἰς οὐδέν. Τότε προσποιούμενος ἀρχαίαν φιλίαν, τὴν ὁποίαν οὐδόλως ἐνεθυμούμην, ἤρχισε νὰ με ἐξετάζῃ περὶ τῆς οἰκογε-

ΦΡΟΥ-ΦΡΟΥ.

Μέχρι τούδε ἡ δημοκρατία ἔφερεν ἐπὶ τῶν ὤμων τῆς τὸν κ. Φιλήμονα· αὐτὴ τὸν παρουσίαζεν εἰς τοὺς ἐκλογεῖς, αὐτὴ τοῦ ἐξέθετε κάλπας, αὐτὴ τὸν ἀντιπροσώπευεν, αὐτὴ τὸν ἐξέλεγε βουλευτὴν· ὁ κ. Φιλήμων τὴν εἶχε πάντοτε ἐμπρὶ τοῦ, ἠναγκάζετο νὰ τὴν βλέπῃ, ἠναγκάζετο νὰ πιστεύῃ εἰς τὴν ὑπαρξίν της.

Μετὰ τὰς ἐκλογὰς ἐζήτησεν ὁ κ. Φιλήμων νὰ ἀποδώσῃ εἰς τὴν δημοκρατίαν τὸ κοπιμμέντον καὶ ἤρχισε νὰ τὴν φέρῃ αὐτὸς ἐπὶ τῶν ὤμων του. Ἐντεῦθεν δὲν τὴν ἔβλεπε, διότι τὴν εἶχεν ὀπισθὲν τοῦ καὶ, ἐπειδὴ ἦτο ἀρκετὰ βαρεῖα διὰ τοὺς ὤμους του, οὔτε νὰ γυρίσῃ ἠδύνατο νὰ τὴν ἰδῇ.

Ἡ Δημοκρατία ὅμως πρὸ πολλοῦ ξεγλύστρησε ἀπὸ πάνω του, χωρὶς νὰ τὸ ἐννοήσῃ ὁ κ. Φιλήμων, ὅστις ἐξακολουθεῖ νὰ πιστεύῃ ὅτι τὴν κουβαλεῖ ἀκόμα, καὶ κάμνει μάλιστα καὶ τὸν κουρασμένον.

Τὸν νερόδραστο φιδέν μας, ὅστις περεχύθηκε εἰς ἐν εὐμορφῷ κομμάτι... τοῦ Βερναρδάκη τὸν γνωρίζετε.

Προκειμένου περὶ αὐτοῦ ἐκ τῶν τριῶν εὐφυῶν Χ. ὁ πρῶτος ἔλεγε μὲ ἀρειμάνειον κωμικόν :

— Εἰς τὰς φλέβας του ῥέει... τίλιο !!

Ἡ ἐπιστράτευσις ἀκόνισε φοδερὰ τὴν εὐφυῆν τῶν νέων μας, ὅπως ὁ δρόμος ἀκονίζει τὴν ὄρεξιν.

Τὸ παράσημον τῆς ἀρχιευφυῆς ὀφείλει νὰ τὸ λάβῃ ἐκεῖνος, ὅστις δηλῶν δῆθεν τὸν ἀδελφόν του ὡς ἀποθανόντα, ἐνέγραψεν ἑαυτὸν εἰς τὸ νεκρολόγιον.

Νέος τις, φοιτητὴς, κληρωθεὶς τὸ 1879, εἶχε δηλώσει ὅτι ἀναβάλλει τὴν στρατιωτικὴν ὑπηρεσίαν μετὰ τὴν ἀπο-

νείας μου, περὶ τοῦ θεῖου μου Κόμητος τοῦ Σαῖν-Μὼρ ἐπὶ τοσοῦτον, ὥστε ἐνόμιζον, ὅτι εἶχον ἐνώπιόν μου ἀνακριτὴν. Ἐγνώριζεν ἤδη τὴν κατοικίαν μου καὶ με παρεκάλει νὰ τὸν δεχθῶ τὴν ἐπιούσαν, ὅπως μοι παρουσιάσῃ τὰ πιστοποιητικά του.

Τὴν ἐπιούσαν ἤλθε τῳόντι συνωδευμένος ὑπὸ τινος φίλου του, τὸν ὁποῖον μοι συνέστησεν ὑπὸ τὸ ὄνομα τοῦ Καρόλου Δεσορέλ, ὅστις μετέβαινεν εἰς Νέαν Ὑόρκην, ὅπου εἶχεν ἤδη τὰς ὑποθέσεις του. Καὶ ὁ νεοελθὼν ἤρχισε νὰ με ἐρωτᾷ περὶ τοῦ θεῖου μου πάλιν Κόμητος Σαῖν-Μὼρ καὶ τοῦ ἀνεψιοῦ του, ὅστις ἔμενεν εἰς τὰς Ἰνδίας καὶ ὅστις ἔμελλε μίαν ἡμέραν νὰ ᾔνε ὁ κληρονόμος του. Τὴν ἐσπέραν μὲ προσεκάλουν εἰς τὸ δεῖπνον εἰς τὸ Ἄστου. Δὲν εἶχον πρόχειρον λόγον νὰ ἀρνηθῶ καὶ ἠναγκάσθην νὰ τοὺς ἀκολουθήσω. Ὁ Δεσορέλ ἦτο ὁ προσφέρων· τὸ δεῖπνον ἦτο πλούσιον. Διέταξαν νὰ μας φέρωσι μετὰ τὸ Βορδῶ, Καμπανίτην. Εἵμεθα εὐθυμοὶ πάντες καὶ ἐν διαχύσει αἰσθημάτων. Εἶχον ἐνώπιόν μου δύο συμπατριώτας, δύο νέους φίλους, δύο... Ἄ! τί ἠδυνάμην νὰ ὑποπτευθῶ;

Καὶ ὁ πάσχω ἐσιώπησε πρὸς στιγμὴν ἀπαυδήσας, ἐζήτησεν ὕδωρ καὶ ἀφοῦ ἐπιεν, ἐπανελάβε τὴν διήγησίν του.

— Τὴν νύκτα τοῖς προσέφερον τὸ τέιον μετὰ τὸ δεῖπνον εἰς τὴν οἰκίαν μου. Ἐκεῖ ὁ Δεσορέλ ἤρχισε νὰ γίνηται ἐνοχλητικώτερος μὲ τὰς ἐρωτήσεις του περὶ τῆς οἰκογενείας

περάτωσιν τῶν σπουδῶν του· ἡ ἀναβολὴ του ἐγένετο δεκτὴ.

Καὶ ὅμως ἐκληρώθη πάλιν διὰ τὴν ἐφετεινὴν στρατολογίαν, ὑποχρεούμενος ὡς γνωστὸν εἰς τριετὴ ὀητείαν.

Νομίζομεν ὅτι ἐκ τῶν δραστικωτέρων μέσων προσελεύσεως τῆς νεολαίας ὑπὸ τὰς σημαίας εἶναι ἡ αὐστηρὰ δικαιοσύνη καὶ ἡ πιστὴ ἐφαρμογὴ τῶν νόμων.

Εἰς τοὺς Πειρατὰς τῆς Σαβάνης ἐν ἐκ τῶν προσώπων τοῦ δράματος εἰσέρχεται ἐπὶ τὴν σκηνὴν ἐπιφωνῶν :

— Τί ἥλιος! Τί χῶμα!

Εἰς ἐκ τῶν θεατῶν :

— Ὡς φαίνεται καὶ σ' τὸ Μεξικὸν κἀνένα σουτσον θάχουνε δῆμαρχον.

300,000 δραχμῶν δάνειον συνομολογεῖ ὁ Δῆμος διὰ τὴν οἰκοδομὴν ἀγορᾶς.

Ἀλλὰ, ἀστείαι δημοτικαὶ ἀρχαί, αὐτὴ εἶναι πρώτη ἀνάγκη τοῦ Δήμου ἢ τὸ νερό καὶ οἱ δρόμοι, οἱ δρόμοι καὶ τὸ νερό;

Ἡ παρεπίσθητε ὑπὸ τῶν λογίων νέων τοῦ δημοτικοῦ συμβουλίου, οἵτινες κροτοῦν παλαμάκια ὅτι θ' ἀποδώσουν ἀρχαιοσύνην εἰς τὴν ἐπιστήμην!

Ἡ Χωματοῦπολις τοῦ κ. Φιλήμονος, ἡ Κοπρούπολις τοῦ Σαῦτσου νὰ φροντίζου περὶ ἀρχαιολογίας! Καὶ ἄς πνιγῶμεθα ἀπὸ τὸ χῶμα! Ἀς λιθαρίζωμεν ἀπὸ τὴν λάσπην!

Ἐπαρχιώτης ποιητὴς ἔλεγεν ἐσχάτως περὶ τῆς ἰδιαίτερας του πατρίδος :

— Βλέπων τὰς φυσικὰς τῆς καλλονᾶς σου ἔρχεται νὰ εἶναι ψάλλης· παρατηρῶν ὅμως τὴν κοινωνίαν της, γαργαλίζεσαι νὰ εἶς τὰ ψάλλης.

τοῦ Σαῖν-Μὼρ, αἵτινες ἐπιπτον ὡς βροχὴ ἢ μία μετὰ τὴν ἄλλην. Τώρα με ἠρώτα, πότε ἀπέθανεν ἡ σύζυγός του, ἄλλοτε ἂν εἶχεν ἄλλους πλησιεστέρους συγγενεῖς τοῦ ἐν Καλκούτᾳ ἀνεψιοῦ του. Εἰς πάσας ταύτας τὰς ἐρωτήσεις ἀπεκρινόμην χωρὶς νὰ ἐννοῶ εἰς τί ἠδύνατο νὰ τῷ χρησιμεύσωσιν αἱ πληροφορίες αὗται. Ἦτο ἡ δωδεκάτη τῆς νυκτός, ὅτε ἀπεχωρίσθημεν. Εἶχον καρθηρίαν, ὁ Καμπανίτης καὶ μετ' αὐτὸν τὸ κονιάκ μὲ εἶχον ζαλίσει. Ἐβασίλευε τότε περίξ σιγὴ βαθεῖα, ὁπότε κατεκλίθην. Αἶφνης ἤκουσα τριγμὸν παρὰ τὴν κλίνην, ἀνεκάθησα ὑποθέτων ἀκόμη ὅτι ἀπατώμαι. Ἀλλ' εἰς τὸ σκότος μοι ἐφάνη ὅτι εἰδὼν τι νὰ κινῆται. Ὁρμησα τότε πρὸς τὴν τράπεζαν, ὅπου εἶχον ἀποζωσθῆ τὸ πολύκροτον, ἀλλὰ στίβαρὰ χεῖρ μὲ ἐκράτησεν ἀπὸ τοῦ στήθους καὶ ὡς ἀστραπὴ ταχύ τὸ ἐγχειρίδιόν του ῥοθάνθην ἐμπνηγνύμενον εἰς τὰ στέρνα μου. Καὶ κλονούμενος κατέπεσα φωνάζων βοήθειαν...

— Καὶ ὁ δολοφόνος ἐκεῖνος...;

— Ἦτο ὁ ὑπηρέτης τοῦ Δεσορέλ, ὅστις ὁσάκις ὁ κύριός του ἤρχετο εἰς τὴν οἰκίαν μου εἰσέρχετο καὶ αὐτὸς μετ' ὀλίγον εἰς τὸ δωμάτιόν μου, τώρα μὲν νὰ ἀναγγεῖλῃ τι εἰς τὸν κύριόν του, τώρα δὲ νὰ τῷ ἐγχειρίσῃ ἐπιστολάς. Τώρα ἐνθυμοῦμαι τὸ δολερὸν ἐκεῖνο βλέμμα, μὲ τὸν ὁποῖον ἐξήταζε τὸ δωμάτιόν μου. Ἐνθυμοῦμαι ὅτι, ὁσάκις ἐξήρχετο καὶ ἐπανεκλείε τὴν θύραν προσποιούμενος τὸν ἀφηνεμένον

Μεταξύ τῶν διορισθέντων ἐσχάτως Ἐφόρων Γραμματείας εἰς φέρεϊ ὄνομα : Κανάτας.

Ἴδου εὐκαιρία διὰ τὴν ἔχνεύμονα «Πρωίαν» νὰ γράψῃ ὅτι ἐπὶ Τρικούπη ἀντιπροσωπεύθη καὶ ἡ συντεχνία τῶν κατατάδων.

Τεσσαράκοντα ἡμέρας ἐνήστευσεν ὁ Χριστὸς ἐπὶ τοῦ Ὀρους τῶν Ἐλαιῶν καὶ ἐνομίσθη καὶ τοῦτο ὡς θαῦμα, ὡς ἔργον Θεοῦ. Τὸ διάφορον δὲ αὐτὸ τὸ δημοσιεύει τὸ Εὐαγγέλιον, ἐφημερὶς τοῦ καιροῦ ἐκείνου.

Τεσσαράκοντα ἡμέρας καθ' ὅλας τὰς πιθανότητας θὰ νηστεύσῃ καὶ ὁ Ἀμερικανὸς Τάννερ· τὸ δὲ γεγονός αὐτὸ τὸ δημοσιεύουν οἱ *Καιροὶ* τοῦ Λονδίνου, τῶν ὁποίων ἡ τελειότης ὡς ἀξιοπίστου ἐφημερίδος ἔχει κάποιαν διαφορὰν μετὰ τὸ *Εὐαγγέλιον*.

Ἄν τὰ θαύματα κάμνουν τὰς θρησκείας, δὲν ἀξίζει τοῦ θαυμασίου Ἀμερικανοῦ Τάννερ νὰ ἰδρῷ θρησκείαν *Ταννερισμού* ;

Οἱ πρῶτοι προσήλυτοι τοῦ Χριστοῦ ἦσαν οἱ πτωχοὶ καὶ αἱ γυναῖκες.

Περὶ τῆς νηστευτικῆς δυνάμεως τῶν γυναικῶν δὲν ἔχομεν μεγάλην ὑπόληψιν, ἀλλὰ περὶ τῶν πτωχῶν εἰμεθα βέβαιοι ὅτι θ' ἀσπασθῶσι τὴν θρησκείαν τοῦ Τάννερ, μετὰ οἷα δὴ τινα δόγματα καὶ ἀντὶ τὴν παραγερμίσχ.

Κυρία τῆς ἐκ τῶν *δυσκόλων* ἠνάγκασε ἐπὶ τέλους τὸν ἐραστήν της νὰ ἐπιφωνήσῃ :

— ὦ! δέσποινά μου, μετὰ ὑποβάλλετε εἰς τὴν τύχην τοῦ Τάννερ.

— Μὲ μόνην τὴν διαφορὰν ὅτι τὸ *σαράντισμά* σας δὲν θ' αὐξήσῃ ποσῶς τὰς *ἐλευθερίας* σας.

ἀντὶ τοῦ στροφέως ἀνέσυρε τὴν κλεῖδα καὶ ὁ Δεσπορὲλ ἐγέλα μετὰ τὸν ὑπηρετήν του. Ὁ ἄνθρωπος οὗτος εἶχεν εἰσελθεῖ βεδαιῶς δι' ἀντικλεῖδος τὴν ἐσπέραν ἐκείνην εἰς τὸ δωμάτιόν μου, πρὸ τοῦ ἐπανέλθωμεν ἀκόμη ἐκ τοῦ Ἀστεως καὶ ἐκρύπτετο ὑπὸ τὴν κλίνην μου.

— Ἄλλ' οἱ ἄνθρωποι οὗτοι—ἠρώτησεν ἀπορῶν ὁ ὑπάλληλος— τί συμφέρον ἠδύνατο νὰ ἔχωσιν ἐκ τούτου. Εἰπτετε ὅτι τὰ χρήματά σας ἔμειναν ἀνέπαφα...

— Ἴδου ὅ,τι ἄγνοῶ.

— Ἀλλὰ δὲν ἐνθυμεῖσθε ἀν' προὔπῃρξε μεταξύ ἡμῶν τι...

— Οὐδέν· εἶχομεν ἀποχωρισθῇ φίλοι.

— Ὁ δολοφόνος δὲν εἶχε βεδαιῶς λόγους νὰ ἐνεργῇ δι' ἑδίων λομαριασμόν. Ἐδῶ κρύπτεται μυστήριον. Ἀνατρέξατε εἰς προγενεστέρους ἐποχάς. Μὴ τυχὸν συννητήθητε ποτε μετὰ τῶν ἀνθρώπων αὐτῶν ;

— Οὐδέποτε, Κύριε. Μοὶ ἦσαν ἐντελῶς ἄγνωστοι.

Ὁ ὑπάλληλος ἔμεινε διαπορῶν καὶ σκεπτόμενος.

— Ἀκόμη μίαν ἐρώτησιν— προσέθηκε μετὰ τινὰς στιγμὰς σιωπῆς— μήπως σὰς ἀνέφερε τις ἐξ αὐτῶν τι περὶ τῆς οἰκογενείας του, μήπως θέλων νὰ διασαφηνίσῃ τὸ πρὸς τὴν οἰκογενεϊάν σας ἐνδιαφέρον, σὰς εἶπέ ποτε ὅτι ὑπάρχει συγγένειά τις μεταξύ σας... ὁ κ. Δεσπορὲλ ἔσως ;

— Συγγένεια...

— Ὡς ἐκ τοῦ Κόμητος τοῦ Σαιν-Μώρ.

Ἔγνωσθον ὅτι οἱ ζωοκλόποι ἐξαίρουνται ἐκ τῆς ἐπιστρατεύσεως.

Τὴν ἐξαίρεσιν αὐτὴν ὑπενθύμιζε προχθὲς κόρη τις πρὸς τὸν ἐρωμένον της, παντοιοτρόπως ἀγωνιζομένη νὰ τὸν ἀπαλλάξῃ ἀπὸ τῆς στρατιωτικῆς ὑπηρεσίας.

Καὶ ἐκεῖνος :

— Ἐ! τότε ψυχὴ μου νὰ σὲ κλέψω.

Καὶ ἐν ἄκρον ἄωτον ἀντιθέσεως :

— Νὰ λέγῃσαι Ῥότσιλδ καὶ νὰ κάμῃς τὸν ἔμπορον τῆς Ὀδοῦ Ἑρμοῦ.

Φιληνάδα ἐξωμολογεῖτο εἰς φιληνάδαν της :

— Καϋμένη, τώρα ποῦ με βλέπεις, με κορτεζάρουν τέσσερες. (Τοὺς ἀριθμεῖ). Δὲν ξεύρω ποῖονα νὰ προτιμήσω.

— Νὰ προτιμήσῃς καὶ τοὺς τέσσαρας.

— Τί, με πῆρες γιὰ καμμιὰ ἐκλογικὴ περιφέρεια ;

Εὐφῶτα Τούρκου δημοσιογράφου. Τουρκικὴ τις ἐφημερὶς γράφει ὅτι ἀφοῦ εἰς τὴν ἑνεκα τοῦ ἐλληνικοῦ ζητήματος ναυτικὴν ἐπίδειξιν θὰ λάβουν μέρος αἱ δυνάμεις αἱ συνυπαγράψασαι τὴν συνθήκην τοῦ Βερολίνου, νομίζομεν ὅτι καὶ ἡ ἡμετέρα κυβέρνησις, ὡς συμμετασχούσα τῆς συνθήκης τοῦ Βερολίνου, πρέπει ν' ἀποστείλῃ εἰς τὴν ἐπίδειξιν ζεῦγος θωρηκτῶν.

ΠΟΛΙΤΙΚΗ ΤΟΥ ΛΑΟΥ.

— Μωρὲ Γιάννη οὔτε ἓνα βεγγαλικὸ νὰ μὴ κάψουμε γιὰ τὴν ἐπιστράτευσι !

— Θὰ τὸ κάψουμε 'ς τὰ Γιάννενα, ρὲ βλάμη.

— Οὐδέποτε.

— Ἐκτὸς τοῦ ἐν Καλκούτῃ ἀνεψιοῦ, ἡμεῖς εἴσομε ὁ πλησιέστερος συγγενὴς τοῦ Κόμητος, δὲν ἔχει οὕτω, Κύριε ;

— Μάλιστα.

— Ὁ θεὸς σας αὐτὸς ζῇ...

— Ὅχι.

— Ἀλλ' ἐν ὅσῳ ἔζη εἶχε τακτικὴν ἀλληλογραφίαν μετὰ τοῦ ἐν Καλκούτῃ ἀνεψιοῦ του ; Βῆναι καλά ;

— Ἄγνοῶ· διότι μετὰ τὸν θάνατον τοῦ Κόμητος οὐδέμια περὶ αὐτοῦ ὑπάρχει εἰδήσις.

— Ὁ ὑπάλληλος ὑποπτεύετο πολλὰ· ἔλλα δὲν ἐτόλμα νὰ εἶπῃ τι καὶ παρσκάλεσε τὸν Ἐδουάρδον νὰ κατακλιθῇ, ζητῶν παρ' αὐτοῦ συγγνώμην, διότι ἐπὶ τοσοῦτον τὸν ἐκράτησεν καὶ ἀπεχώρησεν.

(Ἀκολουθεῖ).

Κ. Σένογ.